

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Consolatio Desperantium, Seu Conciones De Magna Dei
erga Peccatores serio poenitentes, comitate**

Bosquier, Philippe

Coloniae, 1617

II. Qvod Eleemosyna Prosit In morte, & post mortem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56142](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56142)

Iuuerat scilicet Procul eius iste fratres suos Scipionē
& Mucrenam, impedijs bellorum ciuiliū attritos,
& spoliatos, partito patrimonio.

I L

QUOD ELEMOSYNA PROSIT IN
morte, & post mortem.

Illud etiam dixerim, misericordiam mirum in mo-
dum nobis in extremo mortis periculo cōstitutis ac
corā iudice astantibus prodesse. Testatur hoc B Hie-
ronym. in epistola ad Neporianū euidentissimē: *non
memini, ait, me legisse, mala morte mortuum, qui libenter
opera charitatis exercuit. Rationem huius ibidem adsi-
gnat: habet enim multos intercessores, & impossibile est
multorum preces non exaudiri.*

Et quid aliud Regius Psaltes, & postea Rex ipse dico-
re voluit, quando eum beatum pronunciauit, *qui in-
telligit super egenum & pauperem*, & deinde addidit: *In
die mala liberabit eum Dominus?* Ecquae dies illa mala,
nisi dies separationis animæ à corpore? *Et cū addidit:
uniuersum stratum eius uersasti in infirmitate eius*, nōne
exprimere voluit, Deum corpori solatiū adtulisse, &
animas cōscientiæ requie tranquillasse in ipso mor-
tis ac dæmonis conflictu acerrimo?

*Val Max.
lib. 1. c. 8.*

Valerius Maximus cōmemorat quod cum Simo-
nides corpus demortui cuiusdam hominis in litore
maris existens, iniecta humo contexisset, p̄monitus
est ab illo mortuo ne sequenti die nauigeret, & sic a-
lijs in eius præsētia subuersis creptus est à naufragio.
Idem alias in Cranone ciuitate Thessaliæ à morte re-
pentina, inter omnes alios qui cum eo erant, exēptus
est. Cum siquidem cubiculum in quo erant ruinam
minitaretur, egressus est, ut duos homines. incogi-
tos, è quibus inquirebatur, alloqueretur, qui tamen
prius quam eos conueniret Simonides euanuerē.
Ipso autem absente corruit ædificium, ac Scopā hos-
pitem suum uā cum alijs conuiuis oppressit. Porro
Simonides non alium huius beneficij autorem fuisse
sibi imaginatus est, quā eundem, cuius corpus terra
reddiderat, & quod propter illud beneficium vitara
etiam

etiam suam conseruasset.

Etiam de quodam narratur, quod quoties cœmeterium pertrāsiret, solitus fuerit orare pro defunctis, ac suum *de profundis* recitare. Cum vero quadam nocte percemeterium iter faceret, suum que *De profundis*, ut eius mos ferebat, esset inchoatus, ac adfuerunt inimici, qui eum trucidare vellēt, ecce plures instanti mortui, tanquam homines armati ei se coniunxerunt, eumque tutati sunt, tanto verò timore eius aduersarij cōsternati sunt, ut & eū intactū relinquerent, ac se fugæ præcipiti darent.

De alio adhuc animabus defunctis addicto & deuoto legitur, quod quadam nocte quatuor fuerit facibus accensis in domum suā deductus, quarum due præcedebant, sequebatur alia dua, ubi domum venisset, ei dictum est: Vade in pace, nos qui te sumus comitati inuisibiles, sumus de mortuorum numero, tibi que id beneficij exhibuimus, propter orationes tuas, quas assiduò pro nobis effundis, quo pede cepisti pergas deinceps, hic pro defunctis diebus orabat singulis, & sæpe ab aduersarijs suis de medio subleuatus fuisset, nisi defuncti eius patroni fuissent & defensores.

Si igitur hæc charitas defunctis exhibita, & que minoribus sit expensis, hominē sæpè à morte liberat, quomodo non patrocinetur etiā homini elemosyna, cum nō nisi sumptibus fieri queat: Quæso nōnè elemosyna ei, qui eam largitur, in morte succurret cum pauperibus vitam conseruet? Nonnè in actibus Apostolorum legimus discipulam illam Christianam nomine Thabitam per S. Petrum à morte ad vitam fuisse reuocatam? & quare? *Duxerunt Petrum in cœnaculum, & circumsteterunt illi omnes vidua stentes, & ostendentes ei tunicas & vestes, quas faciebat illis Dorcas.*

Quod etiam elemosyna post mortem prosit ac in die iudicij, omnem extra cōtrouersiam est. Admissio-nalis paradisi est elemosyna ei qui hic exhibet eam. Et ut quidam ait: *Sola defunctorum comes misericordia.* Et David ait: *Lucundus homo, qui miseretur & cōmodat ab audicione mala non timebit.* Et plus satis testatur i-

Art. 9.

Matt. 29.

psic

Matt. 25. ipse Christus apud Matthæum, quando dicit quod potissimum in iudicio opera misericordie discutentur exactissimè: *Nudus eram & operuistis me. Infirmus & visitastis me. In carcere eram & venistis ad me. Esuriui & dedistis mihi manducare. Sitiui, & dedistis mihi bibere. Hospes eram & collegistis me.* Opera illorum sequuntur illos, nimirum tanquam famili Dominum suum: Vel certe præcedunt tanquam faciales, præcursores aut legati, & ante aduertum Domini sui, cum supremo illo iudice de pace pertractant.

Thesauri sunt Hispanici & possessiones à longo tempore paratæ, atque hinc in cælum transportatæ, ut ibi vitæ viuam, sempiternam. Tâquam facultates sunt & pecuniæ cistis ante Philippum Macedonæ Regem deportatæ, quibus sine magna sanguinis effusione expugnatur cæleste propugnaculum. Ut Spartana ciuitas non nisi auro; sic cælum nõ nisi elemosynâ acquiritur. Huius regni possessores, nimirum pauperes, hæc ratione corrumpuntur, ut nos in illis introducât. His canibus Dux Sabaudia Deo charus venatur, rapitq; hanc prædam. Hoc præfigurare voluit Salomon, quando *in ingressu oraculi fecit duo ostioli de lignis oliuarû* Ecquid enim aliud parabolicè docebat, nisi quod, qui templum illud æternû ingredi desiderat opera misericordie exerceat necesse sit. Etiam tartaræ Virgines non habentes oleum exclusæ fuerunt. *Qui sequitur misericordiam, aut Salomon, & iustitiam, inueniet vitam & gloriam.*

Troiani etiam in huius vitæ & gloriæ spè injectabantur vnde Carthaginensibus dicebant:

At sperate Deos memores fandi atque nefandi.

Antiqui quoque Gallianæ equam fidei luce restaurarentur, eiusmodi opera defunctis prodesse satis intellegebant: Gillos, ait Valerius Magnus, *memoriâ proditum pecunias mutans qua his apud inferos redderentur, dare solitos.* Itaque audiamus & omni animi coniectio e consilio Christi obtinerepemus dicentis. *Facite vobis amicos de mammona iniquitatis; ut cum defeceritis recipiant vos in æterna tabernacula.* Et ut alibi consulti

thomas

*Munf
lib 1 Cos
mograph.
3. Reg. 6.*

*Val Meg.
lib. 2. c. 6.*

thesaurizemus nobis in celo. Cistas nostras auro turgidas fidelibus committamus milionibus (nam facultates quas requiris, in caelestes thesauros manus pauperum deportauerunt, dicebat B. Laurentius) Laccis celum aureis superemus; manus Iudicis aureo vnguento illiniamus; Et tam affluenter demus, vt Synanche & angina Demosthenica prepeditus, nihil habeat quod contra nos eloquatur, crucibus nostris & vaccis allectus, a sententia condemnationis in nos ferenda auocetur.

I I I.

*INVECTIVA IN CHRISTIANOS CRU-
deles & immisericordes, & unde tales sint.*

Quæ cum ita se habeant, grauibus & asperis verbis exagrandi merito sunt Christiani auari, tenaces, raptiores & immisericordes, qui aliorum miseris compati nesciunt, nec illorum egestati numulo aliquo succurrere didicerunt: nam in veritate magistro suo Iesu Christo dedecori sunt, quasi hoc nunquam eis præcepisset. Cum tamen nihil sit, quod consilio, promissis, minis, exemplis, sapius nobis inculcet & commendet, quam hanc erga proximum misericordiam. Parum etiam Christianismi honori consulunt, dum illud facere renunt, quod ipsi infideles & barbaræ nationes præstant studiosissimè.

Dicitur quod Celta, natio Gallica, nunquam pauperibus portam intercludebant, & permittebant usque ad ipsam conuiuarum mensam accedere. vt ibi ab vnoquoque elemosynam exposcerent, qua obiecta ad portam qua erant ingressi reuertebantur. Nec Aegyptijs fuere portæ, quibus pauperes ab ingressu & a petendis elemosynis arcerentur. Habent & Turcæ sua hospitalia & Xenodochia, in quibus regiè tractatur pauperes, siue Christiani illi sint, siue Iudæi, & in quibus triduo permanere conceditur.

Athenienses dū aculeatis verbis aliquè vellēt perfringere, dicebēt illi, & hoc loco insignis cōrumelie, quod nun-